

Kupjansk. Název tohoto malého ukrajinského města, ležícího na východě Charkovské oblasti, vyvolává u mnoha lidí asociace s válkou, zničením a smrtí. Vždyť za dva a půl roku zrádné, plnohodnotné války, kdy Rusko napadlo Ukrajinu, toto město opakovaně přecházelo z ruky do ruky, bylo místem krvavých bojů, jedním z nejžhavějších bodů této nevyhlášené, ale o to strašnější války. A přitom ještě nedávno bylo toto město kvetoucím a útulným místem, kde žili lidé. Mnoho obyčejných lidí se svými nadějemi a plány na budoucnost, kteří ani netušili, že jeden okamžik může změnit všechno.

Anečka, obyčejná ukrajinská dívka, žila s rodiči v Kupjansku a neplánovala odtud odejít. Milá a společenská, byla duší společnosti, věnovala se moderním tancům a byla obklopena mnoha přáteli. Chytrá, veselá a nadaná Anička se nikdy nenudila, její život byl plný radosti a její oči zářily. Válka ji donutila dospět okamžitě.

Díky šťastné shodě okolností se Aniččině rodině podařilo odjet z nekonečně ostřelovaného města. Tak se Anička ocitla v Česku, v malém městečku na západě Čech – Starém Plzenci. Milující rodina byla po jejím boku, Anička začala chodit do české školy. Český jazyk i studium jako takové jí šly lehce. Dokonce i tance, i když ne takové jako dřív, ne hip-hop, ale zumba, se vrátily do jejího života. Co ale chybí této krásné dívce se smutnými očima? Právě tuto otázku si položili organizátoři tábora Cesta k současnosti.

Postupně se ukázalo, že ji nebaví komunikovat s vrstevníky. Nezajímají ji jejich dětské zájmy a radosti. Tato, na svůj věk, moudrá dívka má větší touhu mluvit s vedoucími tábora a vychovateli, a ti ji s radostí podpořili. Anička pookřála, aniž by si to sama uvědomovala. Nyní se vše vrátilo na své místo – opět našla přátele. A co na tom, že jsou trochu starší, člověk si sám nevybírám

dobu dospívání. A pokud se okolnosti, které válka přinesla, vyvinuly tak, jak se vyvinuly u Aničky – ona za to určitě nemůže. Nikdo by neměl zůstat sám. Anička našla přátele v táboře, organizovaném za podpory YMCA Europe camp. A jednou, když všichni hráli nějakou pohybovou hru, náhle zazněl její smích, téměř takový, jako dřív doma, v Kupjansku. A možná, že brzy její oči znovu zaplní světlo, které odlišuje všechny šťastné lidi. Protože nejsou sami.

